

ansført, at Høiesteret i et enkelt Tilfælde ikke vilde indstille en Dvaakalver, som var dømt til offentlig Straffearbejde, til Benaadning, forekommer mig ikke at tale for denne Bestemmelse; thi i et Tilfælde, hvor der var saa graverende Omstændigheder tilstede, vil 6 × 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød dog langt fra ikke være en Straf, som stod i Forhold til Forseelsen. Det forekommer mig derfor, at man maa foretrække Udvalgets Forslag for Justitsministerens.

Justitsministeren: Den væsentligste Forskjel, der er mellem Udvalgets Forslag og det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, bestaaer deri, at jeg har sat som den høieste Straf Fængsel paa Vand og Brød; det er Hovedsagen, og jeg kan ikke gaae ind paa en Forandring i den nugsældende Lovgivning, uden at denne Straf ogsaa tilføies; thi der er, som jeg før yttrede, forekommet saa grove Tilfælde, at Høiesteret ikke har villet indstille til Benaadning af Straffen af offentligt Arbejde. Paa den anden Side har man seet, at der endog for tredie Gang kun er blevet anvendt Mulct ifølge kongelig Benaadning; dette viser altsaa, at Forbrydelsen saavel første som tredie Gang kan foregaae, saavel under meget formildende som under meget skærpene Omstændigheder, og, naar den foregaaer under formildende Omstændigheder, saa kan vistnok en Mulct af 20 Rbd. være for høi, hvorimod Domstolene efter det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, ere berettigede til ogsaa tredie Gang kun at idømme en Mulct af 1 Rbd. Foraaavdt kan altsaa en ringere Straf anvendes efter mit Forslag end efter Udvalgets; men paa den anden Side forekommer det mig, at flige Tilfælde, som jeg nævnte et Exempel paa, klarligt vise, at man ikke som Maximum kan undvære en Straf af Fængsel paa Vand og Brød. Den ærede Rigsdagsmand, som først

havde Ordet, meente vel, at i saa grove Tilfælde vilde en Straf af Vand og Brød, selv i 30 Dage, være for ringe; men nogen høiere Straf er der ikke foreslaaet af Noget, og jeg troer ikke, at hans Grunde kunne medføre, at man skulde gaae ned til ringere Straffe; de maatte snarere medføre, at man gik til høiere Straffe, ja, at man endog i visse Tilfælde gik til offentligt Arbejde. Naar en saadan Straf sattes som Maximum, og det ikke bestemtes, at den ubetinget skulde anvendes i noget Tilfælde, saa kan man være sikker paa, at den kun meget sjældent vilde blive anvendt, og kun, naar Tilfældet var saa graverende, at flere Mennesker havde mistet deres Liv ved den Guun, der var udøvet, og at den hele Maade, hvorpaa Dvaakalveren var gaaet frem, meget nærmede sig til Bedrageri. Saadanne Tilfælde forekomme, og for saadanne Tilfælde kan jeg ikke Andet end antage, at man ikke kan undvære Fængsel paa Vand og Brød; og der er efter mit Forslag intet Tilfælde, i hvilket denne Straf nødvendigviis skal anvendes. En æret Rigsdagsmand undrede sig over, at der ikke i mit Forslag var taget Hensyn til de flere Gange, hvori Forbrydelsen var begaaet, men han maa have overseet, at jeg udtrykkeligt har sagt i mit Forslag, at den strengere Straf, nemlig Fængsel paa Vand og Brød, kun kunde anvendes i Gjentagelsestilfælde. Der er vel ikke i mit Forslag tydeligt skjelnet mellem første, anden og tredie Gang, og den Straf, som jeg har foreslaaet som Maximum, kan altsaa anvendes allerede anden Gang, men jeg troer, at det er en lidet betydende Omstændighed, enten man vil fastsætte særlig Straf for første, anden og tredie Gang, eller man fastsætter en Straf som den almindelige og en anden som en enkelt strengere Straf, der kun kan anvendes i Gjentagelsestilfælde, altsaa allerede den anden Gang.